У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 4. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 8-го СІЧНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY, 8, 1971 No. 4. VOL. LXXVIII.

НОВА РАДІСТЬ СТАЛА

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 6 січня 1971

В АМЕРИЦІ

КІЛЬКА СОТЕНЬ МОЛОДІ ЗАРЕЄСТРУВАЛИСЬ у Ню Йорку у понеділок, першого дня, коли юнаки й дівчата за новим законом одержали право реєструватися для участи у виборах. Щоб мати право голосувати у майбутніх федеральних виборах, треба бути американським підданим і мати щонайменше 18 років життя. Посадник Ню Йорку Джан Ліндзі був присутній на початку реєстрації.

У ПІТСБУРГУ, ПА., РОЗПОЧАВСЯ СТРАЙК ВЧИТЕЛІВ, які домагаються підвищення заробітної платні. Всі 112 публічних шкіл у тому місті припинили працю, 73 000 учнів залишилися без школи. Найнижча платня вчителя, який лише починає вчителювати, виносить 7 600 долярів річно, а Федерація Вчителів домагається від 8 000 до 12 000 долярів, залежно від вчительських кваліфікацій і стажу.

ВСІ 38 ШАХТАРІВ, ЯКІ ЗАГИНУЛИ В ШАХТІ В КЕНТАКІ, були обезпечені кожний на 19 700 долярів, згідно з стейтовим законом про рекомпенсацію працюючим. Однак, адвокати не радять вдовам по загиблих брати ту рекомпенсату , доки не буде остаточно вияснено причини трагічного вибуху в шахті.

ВПЕРШЕ ЗА 20 ЛІТ ДО НЮЙОРКСЬКОГО ПОРТУ причалив комуністичний пасажирський корабель ,,Баторий", із сателітної Польщі. Його пасажирам довелося самим носити вантажі, бо робітники - портовики збойкотували комуністичне судно. 397 пасажирів довго зносили свої валізки на берег. Президент крайової Спілки Портовиків Томас Глісон телеграфував президентові Ніксонові, що портовики бойкотуватимуть „Баторий" на знак протесту проти бруального трактування польських робітників у прибалтицьких містах та проти переслідування жидів у Польщі.

АНДЖЕЛУ ДЕЙВІС,НЕГРИТЯНКУ - КОМУНІСТКУ, захищатиме на суді чорний адвокат із Атланти, Говард Мур, який раніше боронив на судах таких войовничих негрів, як Бравн і Кармайкел. Анджелу Дейвіс обвинувачено в причетності до вбивства чотирьох осіб, в тому й судді, у серпні 1970 року в Сан Рафаелі, Каліфорнія. Підсудна передала зброю вбивцям.

У СВІТІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА ВІЛЬЯМ П. РОДЖЕРС відбув у понеділок 4 січня зустріч з генеральним секретарем ОН У Тантом в справі Близького Сходу. Відбулася зустріч в супроводі Джозефа Дж. Сіска, заступника державного секретаря для справ Близького Сходу і Південної Азії та Чарльза В. Иоста, репрезентанта ЗСА в ОН. Після відбуття зустрічі Роджерс звернувся із закликом до Ізраїлю, Йордану та Об'єднаної Арабської Республіки, щоб вони виявили більшу поступливість в безпосередніх мирових розмовах, визначених на вівторок 5 січня. В неділю 3 січня Роджерс і Сіско відбули конференцію з д-ром Гуннаром В. Яррінгом, репрезентантом У Танта для справ Близького Сходу.

ГОЛОВА БРИТІЙСЬКОЇ ВУГІЛЬНОЇ РАДИ лорд Робенс зрезигнував із свого становища, протестуючи цим проти продажу консервативним урядом частини націоналізованих вугільних та інших підприємств. Лорд Робенс, який очолював цю раду протягом останніх десяти років, вимагав, щоб керівництво націоналізованих підприємств самі вирішували справу свого дальшого існування. Вугільні копальні були знаціоналізовані в Англії в 1947 році, в час, коли прем'єром був Клемент Етлі.

ПРЕЗИДЕНТ ЄГИПТУ АНВАР ЕЛЬ-САДАД подав до відома, що для обслуги ракетних становищ над Суезом були прислані із Совєтського Союзу совєтські вояки і що внаслідок ізраїльського налету на Дагшур, місцевість віддалену на 20 миль на південь від Каїро, згинуло ще в лютому 1970 року шість совєтських вояків. Були відряджені совєтські вояки з СССР на вимогу покійного президента Нассера, бо Єгипет не мав потрібної кількости вояків, вишколених для обслуги ракет.

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ПОМПІДУ сповістив, що найближчим часом Велика Британія буде прийнята в члени европейського Спільного Ринку, бо цього вимагають тепер інтереси не ільки Франції,й Европи, але й самої Великої Британії. Проти прийняття Британії до Спільного Ринку заперечував постійно дуже рішуче померлий президент Франції Шарль де Голль. Переговори в цій справі між членами Спільного Ринку і Великою Британією тривають уже шість місяців.

Українська виставка в Гарварді продовжена

Виставка українських інкунабул, стародруків, перших видань цінних і рідкісних книг, рукописів в двох найбільших бібліотеках (Вайденер і Гутон) Гарвардського університету викликала широке заінтересування і впродовж місяця грудня 1970 р. втішалася великою фреквенцією глядачів. Тому, на загальне бажання, управи згаданих бібліотек рішили продовжити час для української виставки ще на цілий місяць січень 1971 р.

Заохочується всіх, що ще досі не мали змоги оглянути виставки, вибратись до Кембріджу. Зокрема запрошується українську молодь. Добре було б влаштовувати спільні поїздки з рамени шкіл українознавства, чи молодечих організацій.

Своє прибуття прохається зголошувати наперед телефоном або листовно, а тоді представник від Комітету Українських Студій в Гарварді могтиме заопікуватись відвідувачами і провести їх, даючи вичерпні пояснення, через виставку. Зголошуватись:

Harvard University Committee on Ukrainian Studies 1737 Cambridge Street, Room 208. Cambridge, Mass. 02138 Tel.: 495-405-4053 or (617) 235-9238.

А. ЮРИНЯК

НЕХИБНУ ПУТЬ СВІТИЛА ЇМ ЗОРЯ

(Різдвяна поема)

З країни древньої — Халдеї
Три мудреці-волхви пустились в дальню путь.
Везли з собою скарб багатий:
Пахучий ладан, смирну й злато,
І шати дорогі волхвам вкривали грудь.

На зорях знались мудреці,
І зорі мудрим провіщали:
Володар родиться вночі —
Він Словом скорить всі держави.

Нехибну путь світила їм зоря —
Крізь пасма гір, піски пустині.
І в край далекий привела —
В чужу, незнану Палестину.

Ось Вифлеєм . . . Край міста є стежина . . .
Зоря веде до вбогої хатини.
(„Хатина це чи стайня?!")
А промінь раптом станув.

Ззираються волхви, невіра в їх очах:
— А де ж палац? І пишні де хороми?!
Яка мізерна обстанова вся . . .
Та раптом бачать: на соломі
У яслах з Матір'ю Дитя.

Мов райдуга, струмить з лиць доброта,
Горнулась до Дитятка кожна твар!
Дерева дружньо нахилялись,
І трави ніжно шепотались . . .

І ввись і вшир — ген простір весь
Співа мелодію небес:
То гимн осяйних херувимів
Врочисто славить Різдво Сина:

„Небо й Земля нині
Торжествують всюди —
Радість у родині,
Спокій добрим людям!"

І впали ниць халдеї-зорезнавці,
І щирий клич добувся їм з грудей:
„Владико неба і землі Державцю!
Вселенна вся співа, радіє днесь".

І лиш рожденний Божий Син,
Дитячі очі к Матері піднявши,
Майбутнє бачив: хресну путь,
І Симона-Петра зрікання,
І рук Пилатових вмивання,
І довгий ряд нестерпних мук.

Він знав, що жертву цю велику
Призначено нести довіку:
В людській подобі плоттю вмерти, —
Щоб дух людей будить безсмертний!

УКРАЇНСЬКИЙ ҐЕРБ У СЕРЦІ РИМУ

Написала Софія Наумович

Уперше довелося мені побувати зимою в Італії. І добре зробила, що, не зважаючи на насмішки приятелів, мовляв: кожух до Італії?! — я таки його взяла з собою. І не пожалувала. Бо в цій теплій, аж гарячій, країні літом, — узимі буває таки добре холодно, тим більше, що всі хати, як і годиться у „теплій країні" обходяться без печей. Тому, поки я не „обжила" ще своєї відокремленої хатинки біля самої св. Софії, — воліла радше розглянутися по Римі.

Зокрема зацікавила мене новонабута нашим Блаженнішим Владикою церква св. св. Сергія і Вакха. Але як до неї дістатися, коли вона закрита для таких непрошених гостей, як я? Проте, „козак не без долі", бо коли я прибула з допомогою комбінації різних автобусів на місце, то перед фасадою величезного трирізкного п'ятиповерхового, помаранчевого кольору будинку на площі Мадонна деї Монті, стояв у своєму широкому кардинальському капелюсі Блаженніший, приглядаючись мулярським роботам. Привітавшись зі мною, Блаженніший зразу запитав:

— А ви бачите, що це таке ось тут над брамою?

Я поглянула й остовпіла: та це ж був наш галицький „Лев", чи радше емблема Західньої України — „Лев на щиті". Побільшений і вироблений з каменю, цей щит із левом уміщений над входовою брамою на висоті першого поверху. Задивившись на нього з почуттям чогось такого рідного, нашого, я й не помітила, що ліворуч, на цій самій висоті, прикріплені дві інші емблеми: папська і василіянська. У цих трьох знаках — уся історія будинку, яку можна прочитати у „Вістях з Риму" чч. 15-20 р., а яка коротко виглядає так: на початку ХУП ст. київські митрополити, як голови Української Помісної Церкви, — звернулися до тодішнього Папи з проханням, щоб призначив їм у Римі церкву та приміщення на закладення українського „двора", як це практикувалося в тих часах, в якому постійно жили б українські амбасадори, чи як їх тоді називали „апокризарії - прокуратори", і де також містилася б духовна семінарія.

І, мабуть, київсько - галицькі митрополити мали не абияке значення у тодішньому католицькому світі, бо призначена їм церква і будинок не тільки були розміщені у чудовому місці — посеред найкращих пам'ятників старого поганського і нового християнського Риму, але були вони теж імпонуючої величини.

Щодо величини і чисельности заль, кімнат, поверхів, терас і коридорів я могла сама переконатися, ледве встигаючи за молодечою, енергійною ходою Блаженнішого, що, переступаючи купи цегли і каміння та знамени-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПО ВСЬОМУ СВІТУ...

У попередньому виданні „Свободи" надруковано Різдвяне Послання Блаженнішого Верховного Архиєпископа і Кардинала Кир Иосифа Сліпого, дане при храмі Святих Сергія і Вакха в Римі, в неділю Святих Отців 3-го січня за новим і 21-го грудня за старим календарем 1970-71 року. Як його одержано в редакції „Свободи"?

Переслав нам його з Філядельфії д-р Володимир Пушкар, голова Світового Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви у двох видах: наговорене Блаженнішим на магнетозаписній тасьмі та опісля, вже д-ром Пушкарем, записане на папері із цієї тасьми. Рівночасно д-р В. Пушкар інформує, що частинно таки з Риму, а частинно з інших адрес, включно з д-ром В. Пушкарем, це послання в копіях магнетофонної тасьми та у відписах було розіслане поспішною поштою дослівно для всіх українських поселень у вільному світі, як також його вже передано або воно ще буде передане різними радіостанціями в Україну. Отже, живе слово Первоієрарха УКЦеркви пролунало під час цьогорічних Свят Різдва Христового дослівно по цілому світі.

На магнетофонній тасьмі Різдвяне Послання Блаженнішого Кир Иосифа попереджено коротким вияснениям, в якому пізнаємо голос всч. о. Любомира Гузара. В цьому попередженні сказано, що це є „Різдвяне Послання Блаженнішого Верховного Архиєпископа і Кардинала Кир Иосифа Сьомого". Це є згідне з духом і змістом послання, в якому потверджується однодушне схвалення Архиєпископським Синодом патріярхального устрою Української Католицької Церкви створенням її Києво-Галицького Патріярхату. Теперішній Верховний Архиєпископ є сьомим з черги Иосифом на становищі первоієрарха УКЦеркви.

Президент з'ясовує справу бази підводних човнів на Кубі, погрожує відновленням бомбардування Північного В'єтнаму

Вашингтон. — В розмові з представниками телевізійних стацій ЗСА, яка відбулася в понеділок 4 січня ц.р. о год. 9-ій вечора і була передавана у телевізійних програмах цих же стацій, президент Ніксон з'ясував м. ін. головніші питання американської зовнішньої політики. Він ствердив, що будь-яка спроба використати совєтські нуклеарні підводні човни на Кубі або з Куби буде порушенням нового порозуміння, що його досягнули ЗСА й СССР в жовтні минулого року. Справа плянованої Москвою побудови такої бази на водах біля Куби не була досі офіційно вияснена американським урядом і тільки тепер Америка і світ дізналися, що Совєтський Союз знову зобов'язався дотримуватися американсько-совєтського домовлення з 1962 року, тобто, не інсталювати на Кубі своїх ракетних баз, а ЗСА із свого боку відмовилися від будь-яких плянів інвазії на Кубу. Згідно із ствердженням Президента, Москва не бажає ніякої нової „кубинської кризи" і тому ж не будуватиме ніякої бази для своїх підводних човнів на Кубі чи біля Куби. Водночас із цим президент Ніксон попередив комуністичний Північний В'єтнам, що ЗСА відновлять бомбардування шляхів і вузлових околиць Північного В'єтнаму, якщо комуністи будуть поширювати інфільтрацію своїх з'єднань на територію Південного В'єтнаму. Відновляти бомбардування ЗСА не бажають, але вони можуть бути примушені до цього конечністю оборони американських військових з'єднань, які мають бути виведені із В'єтнаму. Кількість американських збройних сил у Південному В'єтнамі має бути зменшена — згідно із заявою президента Ніксона — до 280 000 вояків на 1 травня 1971.

ВИСТАВКА РІЗДВЯНИХ КАРТОК

Едмонтон. — Учень 9-ї кляси Школи Українознавства Ол. Стадник від довшого часу займається цікавим і корисним ділом — збирає українські святкові картки, в тому й на Різдвяну тематику. В кінці грудня й на початку Нового Року в головній громадській Бібліотеці Едмонтону відбувалась, завдяки його праці, цікава виставка українських різдвяних карток.

В УКРАЇНІ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ ПРОТИРЕЛІГІЙНИЙ ТЕРОР І РЕПРЕСІЇ

Балтімор, Мд. (УІС - „Смолоскип"). — В Україні продовжуються посилений протирелігійний терор і репресії, які ведуться зокрема проти Української Греко-Католицької Церкви та українських священиків, які не перейшли на православ'я. Рівночасно органи влади нищать українські церкви та залишки українського релігійного життя.

Нові факти про переслідування, арешти й побиття священиків опубліковані в першому випуску захалявного „Українського Вісника", який готується до друку у Видавництві „Смолоскип" ім. В. Симоненка.

У статті „Дещо про свободу совісті" (6 сторінок машинопису) пишеться:

„Не зважаючи на терор, греко - католицька церква продовжувала і продовжує функціонувати, оскільки протягом останніх десятиріч перед ліквідацією стояла на боці змагань українців проти полонізації, за національно-культурний розвій нації".

Дальше в „Українському Віснику" наводиться такі дані про репресії священиків:

На початку 1968 р. в с. Березець Городецького р-ну каґебіст побив о. Романа Чолія за проведення греко-католицької відправи у закритій церкві.

У Великодню суботу 1968 року в с. Добряни, Городецького р-ну представники влади обляли бензиною і підпалили убраний квітами і вишивками Великодній хрест. У селі вдарили в дзвін. Люди збіглися і побили начальників.

Перед Великоднем 1968 р. в с. Хиневичі, пізно увечері, представники влади насильно вивели з церкви о. Петра Городецького, скрутивши йому руки, насміхалися з нього та фотографували, обвішавши релігійними образками. Згодом органи КГБ зробили обшук у о. П. Городецького, забравши релігійні книги, магнітофон з записом проповіді Архиєпископа І. Бучка з Риму, а прокурор району знущався над священиком, б'ючи його по обличчі відібраними паперами.

У Крехові, Нестерівського району, на Петра і Павла 1968 р. дільничий міліціонер забрав о. Пелеха, а згодом

(Закінчення на стор. 3-ій)

У Карлтонському університеті відбудеться симпозіюм на релігійну тему

Оттава. — Міжнародний симпозіюм на тему „Релігія і атеїзм у комуністичних країнах" відбудеться в днях від 31 березня до 4 квітня 1971 р. в Карлтонському університеті, про що повідомив голова Осередку вивчення СССР та східньо-европейських країн проф. Богдан Боцюрків із Карлтонського університету в Оттаві. Цей університет у співпраці з Канадійською Асоціяцією Славістів, Американською Асоціяцією заавансованих слов'янських студій та при фінансовій підтримці Канадійської Ради й Карлтонського університету запросив на Міжнародний симпозіюм відомих знавців релігійної проблематики в СССР і в сателітних країнах. У симпозіюмі візьмуть участь науковці з Канади, ЗСА та з Польщі, Угорщини, Румунії, ЧССР і Болгарії, куди вислано запрошення, Франції, Зах. Німеччини, Швайцарії, Англії, Югославії. Запрошення вислано також до СССР. У програмі симпозіюму заплянувано обговорити такі точки, як „Вивчення атеїзму в СССР", „Розвиток атеїстичної думки в СССР", „Православна Церква і комуністичні країни", „Релігійність і соціяльні переміни", „Релігія і національність", „Релігійні спільноти в СССР і екуменічний рух" та ін. Організатори симпозіюму сподіваються, що він стане першим місцем і нагодою для обміну думками між знавцями цієї проблеми з країн вільного світу і з країн комуністичного бльоку.

Ізраїль і араби приступили до мирових переговорів

Об'єднані Нації. — Амбасадори Ізраїлю — Иозеф Такоах, — Єгипту — д-р Мохаммед ель-зайят,, і Йорданії — Мухаммад ель-Фарра, — акредитовані при Об'єднаних Націях, перевели у вівторок 5 січня ц. р. перші розмови з офіційним посередником Об'єднаних Націй у справі замирення на Близькому Сході, шведським дипломатом Гуннаром Яррінґом. На вістку про рішення ізраїльського уряду вернутися до цих переговорів, що їх Ізраїль перервав зараз після відновлення їх 25 серпня мин. року на знак протесту проти порушення Єгиптом воєнного перемир'я, Яррінг прилетів до Ню Йорку з Москви, де він є амбасадором Швеції. За підставу до переговорів та замирення служить резолюція Ради Безпеки ОН з 22 листопада 1967 року, яка поручає Ізраїлеві відкликати з окупованих ним арабських земель своє військо та водночас поручає арабам визнати суверенність і право державного існування Ізраїлю в „безпечних кордонах". Тому, що ізраїльці та араби інтерпретують ту резолюцію цілком інакше до цього часу не могло прийти до порозуміння і тепер теж усі ставляться дуже песимістично до шансів замирення.

СССР погрожує „відплатою" за жидівські антисовєтські виступи в Ню Йорку

Москва. — В усіх совєтських газетах та в радіо появилась пересторога" совєтського уряду на адресу ЗСА, що коли будуть повторюватися антисовєтські демонстрації „сіоністів" в Америці, які „перешкоджують нормально працювати" і „загрожують фізичній безпеці" совєтських „дипломатів", то Совєти не зможуть ґарантувати безпечних й спокійних умовин праці американцям в СССР. Подібну ноту передав Державному Департаментові совєтський амбасадор у Вашингтоні Анатолій Добринін. Речник Державного Департаменту Роберт МекКлоскі заявив, що ЗСА зроблять відповідальними СССР за всі виступи проти амбасади ЗСА в Москві, зорганізовані совєтськими властями.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Бунтарський 91-ий Конгрес

Характеризуючи 91-ий Конгрес, який закінчив своє життя під кінець минулого 1970-го року, різні коментатори називають його відносини до Білого Дому, „неспокійним партнерством", „змаганням за примат у престижі", „викликом щодо компетенцій". Фактом є, що між Конгресом з його демократичною більшістю та республіканським Урядом не було гладкої співпраці, але й не можна закинути тому Конгресові, що він саботував конструктивні проєкти Уряду.

Відкидаючи закид Президента, що Конгрес не підтримує його боротьби проти злочинства, Конгрес таки схвалив цілий ряд так званих протизлочинних законів, — перевів реформу поштової служби, — обнизив вік голосуючих до 18 років, — перевів реформу рекрутаційної системи, — започаткував історичне завдання про очищування природи, — завів федеральну контролю над умовинами праці, — гарантував контролю інвестицій через „брокерські" фірми, — продовжив програму розбудови міст і т. д. Тому, може, дійсно лідер республіканської меншості в Палаті Репрезентантів Джеральд Форд не мав рації, коли назвав Сенат „дебатуючим товариством".

Але 91-ий Конгрес мав поважні тертя і конфлікти з Президентом, коли більшість демократів разом із ліберальними республіканцями старалася обмежити права Президента у справах війни-миру. Відкликання так званої Тонкінської резолюції та заборона користуватися бюджетовими сумами на утримання війська і добровільців у Камбоджі поклало печатку на 91-ий Конгрес, як на „конгрес миру" — проти В'єтнамської війни і її поширення на Ляос-Камбоджу. Президент Ніксон, який принципово обстоював свої конституційні права головного командувача збройних сил, мовчки погодився на скасування Тонкінської резолюції і згадане застереження щодо Камбоджі, бо в практиці ті рішення покривалися з його політикою „в'єтнамізації" війни. Президент Ніксон опротестував кілька схвалених Конгресом законів, як такі, що — на його думку — сприяють інфляції. Закид Президента щодо „розтратности та бездільности" Конгресу спонукував демократичну більшість таки йти назустріч більшості вимог Уряду. Невідомо чи новий, 92-ий з черги Конгрес буде „кращим". Але можна напевно припускати, що з наближенням президентських виборів у 1972 році 92-ий Конгрес не буде менше „партійницьким", як був його попередник.

В ім'я справедливости

Відкликаючись на совєтську і міжнародні пресові агенції, на сторінках цього щоденника двічі подано вістку про жахливе відкриття біля Симферополя в Криму масових могил, в яких знайдено 1,480 кістяків жертв нацизму, розстріляних під час німецького відступу в квітні 1944-го року. Виступаючи в цій справі перед совєтськими і закордонними кореспондентами на пресовій конференції, заступник голови Ради Міністрів Української ССР П. Т. Тронько, — як сказано в совєтському повідомленні, — заявив: „Ми не можемо допустити, щоб воєнні злочинці та їх помічники залишились непокараними на підставі давности злочинів чи з інших причин. Всі ті виродки, руки яких залиті кров'ю совєтських людей, мусять стати перед судом і дістати суворую кару..." Опісля названо тих, кого обвинувачується у безпосередній відповідальності в згаданій масакрі у Симферополі, і поставлено вимогу видачі їх із Західньої Німеччини, де вони тепер перебувають.

Знаючи ціну всяким совєтським твердженням і запевненням, можна і відносно нього чергового відкриття масового злочину вивисувати всілякі здогади. Але справа не в цьому. Нацисти, очевидно, могли цей жахливий злочин поповнити і він є ще одним кривавим епізодом на тлі доконаного ними народовбивства на українській та інших захоплених ними територіях, жертвою якого впали мільйони невинних людей.

Справа в тому, що відкриття біля Симферополя не поодинокий народовбивчий злочин і не лише нацисти винні в геноциді, доконуваному в другій світовій війні. Стверджуючи, що „ми не можемо допустити, щоб воєнні злочинці залишилися непокараними на підставі давности злочинів чи з інших причин", П. Т. Тронько повинен, в ім'я справедливости, вимагати цього і супроти відповідальних за народовбивчий злочин у Вінниці, де відкрито 12.000 трупів переважно українців, розстріляних большевиками в роках 1937-39, десятки тисяч людей, замордованих большевиками по тюрмах під час їх утечі з України, 10.000 польських старшин, розстріляних на початку війни в Катині. Злочин, тим більше злочин народовбивства, є і залишається злочином, без уваги на те, хто його поповнив, і злочинця повинна досягнути рука справедливости.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ

ВАШИНГТОНСЬКИЙ ВЕРТЕП

Посеред так званої „Еліпси", просторого парку на південь від Білого Дому, горить світлами в темне небо традиційна ялинка. Як звичайно, вибрали високу й струнку красуню з гірського лісу — тим разом з Південної Дакоти, зрізали обережно, привезли сюди, прибрали срібло - злотом та кольоровими світлами і поставили в столиці, як символ різдвяного часу — миру й доброї волі.

Але якось не зі щастям почала символічна ялинка свою гостину в Вашингтоні: коли вже виструнчилася вгору готова причепуруватись, повіяв вихор, загула буря і горда ялиця зі зойком і свистом упала додолу. Тепер стоїть вона знову, і тільки вона сама і ще ті деревні хурурги, які потім представили солоний рахунок, знають, скільки галузь було поломано, скільки треба було ладнати та трансплянтувати. Але важливе: чи не буде цей упадок злим знаком, поганим омемом для цьогорічного сезону доброї волі й миру в столиці?

Навіть у наші часи всемогутнього розуму є чимало забобонних (а хто знає, чи не більше тут, в столиці політичних дій, чим деінде), що готові в це вірити. Зрештою, мають чимало доказового матеріялу... в вашингтонському різдвяному вертепі. Вже сама „Парада Миру" біля ялинки, що зі своєю різдвяною програмою стала традиційною ще від 1954 р., попала в не абиякі труднощі, і хто знає, чи не буде останньою цього року. Ще минулого року політичні й „мирові" демонстранти почали бути встрявати в програму, а, не маючи дозволу, мусіли відступити. Тепер, діставши дозвіл, вони демонструють таблицями і написами кругом „Паради Миру", відбираючи їй святковий настрій.

І жінки не зосталися позаду: „Вимен страйк фор піс", організація, за судовим дозволом, побудувала поруч одинадцять білих нагробних каменів. А в суді ведеться ще спір за те, чи представлення сценки Христового Народження порушує конституційну гарантію сепарації церкви від держави. Бо „Параду Миру" веде приватна організація, деякі члени міністерства в н у т р і ш н і х справ стоять, в її проводі, отже, як закидають противники в суді — три місцеві „духовники", один атеїст і один член Товариства Етичної культури — це „офіційне спонзорування релігійного символу", і тому неконституційне.

Ще спір не рішений, але вже тінь його кинено на цілі Паради — на святкування ідеї миру й доброї волі між людьми в дусі християнської традиції. Чи справді така була інтенція авторів конституції, які творили її колись в ім'я Бога? І навіть, традиційний „Санта Клоз", що вже й так зійшов давно на веселого кльовна в цій країні, має свій клопіт: фанатики з жіночого фронту „визволення" питають серйозно, чому не може бути „міс Санта", і грозять, що на другий рік докажуть свою рівноправність і в цій важливій ділянці. А це не тільки престижева справа: бо що зроблять при такій конкуренції ті всі доктори філософії й інші атомові інженери, що, втративши працю, вбираються за „Санту"?

Але не тільки „Санта" і організатори „Паради Миру" мають свої різдвяні проблеми: не вільний від них і політичний світ Вашингтону. І в ньому немає настрою миру й доброї волі. Президент мав чималі „родинні труднощі" в своїй офіційній родині — кабінеті. Звільнив він свого міністра внутрішніх справ, який хотів усе робити „посвоєму", а це не легко, коли працедавцем і „босом" є сам Президент. Взагалі, цей мільйонер — будівничий і колишній губернатор Аляски, виявився несподіванкою не тільки для Президента. Сильна лаббі численних організацій з консервацію природних багатств Америки, що колись так протестували проти номінації Гікела, тепер жалують за ним і признають, що був він „у десять разів кращий, як ми сподівалися", коли йдеться про консервацію. Він зовсім не охочий віддавати, наприклад простори Аляски на поталу олійної й іншої індустрії. А може саме натиск шукачів нафти, отже великого бізнесу, мав і тут деякий вплив? Також міністер скарбу, Дейвід Кеннеді, зрезигнував, хоч сумніваються, чи добровільно. Але він не журиться, поїде ловити рибу в Австралії та Скандинавії, як казав, а журбу оставив Президентові.

На місце демократа Кеннеді іменовано демократа Конелі з Тексасу, може тому, щоб очікувані скарбові невдачі не йшли виключно в рахунок Президентової, Республіканської партії. Очевидно, в партії були застереження, але, як ствердив один журналіст, Конелі повністю заслужив на пост у кабінеті, бо, як колишній губернатор Тексасу, так причинився до розбиття голосів своєї партії, що допоміг Ніксонові виграти вибори в 1968 р.

Взагалі, навіть від власної партії мав Президент чимало клопотів: тут і „голуби" не втихають воркотіти, критикуючи його воєнну політику і навіть те, що допомоги усунути республіканського сенатора - „голуба" з Ню Йорку; ліберали критикують ролю Егню і вже натякають на те, що може в 1972 р. треба буде шукати іншого кандидата до товариства Ніксонові. Навіть його вибраний і трохи занадто остентаційний дорадник, Кіссінджер, який малощо не потрапив на обкладинку „Тайму" як „Людина Року" поки не побров його Віллі Брандт, додав до замішання поголоскою, що на нього готують замах „кіднеппери".

Не причинився до веселого настрою і один з найвищих „кольорових" урядників Президента, Фармер, асистент міністра здоров'я, освіти й добробуту, який саме покинув свій пост, закидаючи Президентові незацікавленість у расових справах і натякаючи на те, що негри, які вертаються з В'єтнаму, заправлені в підпільній боротьбі і не будуть вдоволені позиціями внизу „соціяльної драбини". Чи не принадна перспектива в сезоні миру й доброї волі?

Та найбільше попсувала Президентові різдвяний настрій його загострена боротьба з Конгресом, яка перейшла межі нормального конфлікту меншинної адміністрації з більшістю противної партії в Капітолі і навіть звичайної межі взаємних натисків, маневрування, закидів і інтриг.

На півфініші свого урядування Ніксон хотів мати на своєму рекорді ще кілька законів, як ось, збільшення опіки над родиною або підвищення пенсій з Соціяльного забезпечення; він просив апропріяцій на оборону й будову суперсонічного транспортового літака „ССТ" та дозволу вживати американських вояків в Камбоджі. Але Конгрес не спішився, сенатори почали „філібастер", щоб „заговорити на смерть" головно проєкт „ССТ", а час закінчення 91-го Конгресу — година дванадцята полудня 3-го січня — зближався безнадійно. Вживаючи психологічного засобу натиску, Президент загрозив, що скличе першу сесію наступного, 92-го Конгресу, через одну хвилину після закриття попереднього. Це час передбачений Конституцією, хібащо закон визначить пізнішу дату.

Конгрес ухвалив таку дату на 21-го січня, але Президент не підписав ухвали, отже не стала вона законом. Тепер грозив, що не підпише і змусить легіслятора почати нову сесію без перерви й відпочинку. Така розгравка між екзекутивною й законодавчою владою нікому не довподоби і не підносить престижу Конгресові. Він і так у славній сесії „кривої качки" („лейм дак") після листопадових виборів, бо всі ті численні конгресмени, що програли, тільки пасивно дослужують до кінця, з заінтересуванням в шуканні нових посад, а не в законодавчій діяльності: зрештою, не мусять дбати для ока виборців про свій конгресовий рекорд, бо ці вибори вже й так дали своє довір'я іншим.

І так, з одними членами в безділлі, а іншими в активній обструкції і безконечній балаканині Конгрес, працюючи гарячково вечорами і неділями, старається вийти з гонором з ситуації. Президентові посилають десятки маловажних ухвал до підпису, а важливі застрягають у комісіях, вирішуються непереконливими компромісами або передаються новому Конгресові. Обурення на старі традиції сесії „кривої качки" та безконтрольного права філібастерування ростуть на Капітолі. А коли під час традиційного прощального засідання провідники обох палат величали успіхи 91-го Конгресу, чимало членів його виявляло голосно своє розчарування і навіть особистий стид за ввесь цей неповажний вертеп.

Здається, що найбільше щиро вірять в успіх останнього Конгресу індіяни з племени Таос Пуебльо: Конгрес ухвалив, а Президент підписав закон — гарний різдвяний подарунок: племені признано власність на 48 тисяч акрів землі довкола їх святого „Синього озера" в Ню Мексико.

Юст.

Аполінарій Осадца

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

(Думки на Різдво)

Хочу торкнутися питання, про яке ми, українці - католики, часто чуємо в проповідях наших отців парохів та в зверненнях наших Владик, яке, одначе, як те біблійне зерно, падає на камінь і не запускає коріння серед мирян.

Хочу торкнутися питання про зростаючий до катастрофічних меж брак священиків, який в прямій лінії пов'язані з майбутнім нашої Церкви.

Скільки разів, кинувши оком на третю сторінку „Свободи", бачу сумне оголошення про смерть священика (а це трапляється останніми часами досить часто). Це питання наново починає мене турбувати до такої міри, що я рішив поставити його під увагу нашій громаді, а зокрема нашій молоді.

Здається, настав час (а десять років може бути запізно), коли наші світські організації, особливо молодечі, як СУМА, Пласт та студентські організації, мусять прийти в цьому напрямі з допомогою нашим священикам та єрархії. Вони мусять повести серед молоді, що гуртується в їх рядах та серед її батьків акцію в напрямі освідомлення ролі й завдання священика взагалі, а українського священика зокрема, з особливим підкресленням ролі, яку український священик відіграв в історії українського народу в минулому і які великі завдання чекають на нього в майбутньому, як служителя Богові та українському народові.

Такого роду акція повинна початися по всіх місцях поселення українців у вільному світі, зокрема в ЗСА, де брак священиків починає набирати загрозливих для нормального існування нашої Церкви форм.

Сучасна молодь шукає визволення від матеріяльних пут, що зв'язували уми й серця генерації її батьків.

Сучасна молодь, задивлена в ідеали любови й миру на землі, різними, дуже часто під впливом демагогів звихненими, способами старається демонструвати ці ідеали.

Сучасна українська молодь — здорова молодь. Вона по-своєму підходить до проблем, близьких українському серцю, дуже часто не годиться з своїми батьками, одначе вже неодноразово дала докази своєї духової зрілости.

Сучасна українська молодь, згуртована в своїх організаціях, що їх вже згадав, плекає й розвиває культуру, мистецтво й традицію свого народу, вона по-своєму розвиває свою самостійну громадсько - політичну думку.

Сучасна українська молодь поволі перебирає на свої молоді, дужі плечі тягар праці на культурній та громадсько - політичній ниві, і є всі познаки, що вона вміло понесе той тягар, але... є одно але.

Сучасна українська молодь мусить перейняти на свої плечі ще один тягар, здається мені найтяжчий і найважливіший, а саме — майбутнє української Католицької Церкви, як її члени миряни в загальному та як її духові провідники - священики та єпископи зокрема й передусім.

Чи може юнак, щиро захоплений ідеалами вселюдської любови й миру взагалі та любови до свого народу зокрема, краще служити цим ідеалам, коли він, як український священик поєднає їх із всеобіймаючими ідеалами Христової віри і як духовий провідник повіреного йому стада, защеплюватиме ці ідеали в душі й серця своїх вірних.

Подумай про це, український молоде, бо час про це думати вже пізній, дай, Боже, щоб не був запізній.

Нема сумніву, що в цьому мусять допомогти батьки (чи то індивідуально, чи як старші виховники молодечих організацій), та тільки дорогою відповідного освідомлення та захоти.

Рішення мусить бути за юнаком. Найшляхетніша дорога священика, яку молода людина може й вибрати, нелегка. Вона вимагає жертв, а то й жертви життя. Історія українського священства, особливо новітня історія, переповнена прикладами любови до Бога та України.

Прикро, коли ломиться світська людина, але куди прикріше й жалюгідніше є заломання священика. Тому вибір цієї дороги мусить бути свідомий поваги та відповідальности того рішення.

Кінчаючи цих кілька думок, приходить мені ще одна.

Саме тепер ми є в розпалі наших змагань за право нашої Української Католицької Церкви бути Помісною Церквою зі своїм Патріярхатом, Ісповідником віри, Блаженнішим Кир Йосифом Сліпим на чолі. (Чи може бути кращий приклад для вас, юнаки, як можна й треба служити Богові та Україні?). Є всі підстави вірити, що ця довгождана хвиля завершення нашої Церкви в формі Патріярхату вже недалека.

Якою радістю було б сповнене серце нашого першого Патріярха, Блаженнішого Кир Йосифа Сліпого, коли б ти, Українська Молоде, принесла йому з тієї нагоди в дарунок не тільки свої серця, як його молоде стадо, але й щиру охоту як українські священики служити Богові та Україні так, як він Їй служив та за Них терпів.

З НАШИХ БУДНІВ

ЛЬВІВСЬКИЙ СПОМИН

Чесне і похвальне діло вчинили колеги-друкарі, що вшанували на сторінках „Свободи" заслуженого майстра друкарської праці, п. Івана Книша, хоч і, мені здається, зробили йому мимоволі незаслужену кривду, назвавши його „сеньйором". Бо шановний ювілят, не зважаючи на круглу шістдесятку, є собі мужчиною в повному розквіті сил, здоров'я та бадьорости, і на сеньйора аж ніяк не виглядає (див. фото в „Свободі"!).

При цій нагоді дозвольте згадати добрим словом ще й інших, вправді вже нечисленних представників старої друкарської гвардії, таких, як пан Музика, пан Саражман, брати Пурії чи наш знаменитий метранпаж з друкарні Беднарського, п. Дмитро Кондратів. Може й мені самому не прийшло б на гадку споминати їх у цьому моєму святковому фейлетоні, якби не лист колеги-гумориста з далеких, „відзисканих" земель, Федя Триндика, знаного колись фейлетоніста щоденника „Новий Час" у Львові. Кожний передсвятковий лист дорогого Федя сповнений глибокого сантименту й мелянхолійного жалю-туги за давніми, „добрими" часами... Кожний відступ зачинається з його хвилюючим питанням: „А чи Ти пам'ятаєш...?" Чи Ти пригадуєш?.."

„Чи пам'ятаєш, — пише колега Триндик, — як то ми не раз ламали цілу ніч, до білих досвітків, багатосторінкове, різдвяне число „Нового Часу" і як славно його потім підливали?.. Чи пригадуєш наших друкарів — дядю Кондратева, Івана Пурія, Гриця Зарембу, Шепу, Шермана, Волеса?.."

Пригадую, пригадую, дорогий Федуню! Як же забути таку незабутню картину, як „підливання" святочного числа газети, яке щойно вискочило з-під ротаційної машини і ще пахло друкарською фарбою?.. А коли хлопці, як цеховий звичай велить, перехилили традиційну чарку й закусили пісним оселедцем, та як вдарили коляду, то й до Волоської церкви було чути! Звичайно, в цій церемонії брали також участь друкарі „жидівського роду, заховка пригадується наш земляк-волинянин, пан Волес, що, перейшов професійний та „кляшевський" перевишкіл у друкарні Почаївської Лаври. Він знав прекрасно українську літературну мову, говорив без львівського „акценту", а що мав також „арійський" вигляд, то це, мабуть, допомогло йому переховатись між українцями і щасливо пережити гітлерівське лихоліття.

Ось виходять у нас, славити Бога, товсті, регіональні збірники, вже не тільки області чи повітові, але й хроніки того чи іншого села, а чомусь нікому з журналістів-регіоналістів не прийде на думку написати хоч би короткий нарис історії українського друкарства за останніх 50 років... Наші друзі-друкарі можуть нам дуже файно надрукувати таку книжку, алеж вони її не напишуть! Це наше діло і наш обов'язок, шановні колеги, члени СУЖА, може навіть так само важливий, як улаштування Балю Української Преси.

Ікер

А. М. Базилевич

ЧИ БУДЕМО МАТИ ЛІТЕРАТУРНИЙ ТВІР ПРО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ?

(2)

Також розбудова економічного життя (великі пляни Митрополита дали працю тисячам українських робітників, для чого купив посілість під Львовом за Личаківською рогачкою під велику скляну гуту, яку з різних причин опісля не вдалось побудувати), вклад наші героїчні визвольні змагання у 1917-1921 рр., а також у час другої світової війни.

Це все коротко зібрані наші позитиви, наш великий зрив до самостійного життя і участь у ньому великого Митрополита. А з другого боку, не було солідарности в рядах греко-католицького духовенства, яка, на думку Митрополита Андрея, була конечною передумовою успіху, а його душпастирської праці. Бо боротьба священиків москвофілів і народовців, ще перед першою світовою війною, далеко переходила межі політичного суперництва, і в тій справі мусів Митрополит закликати до згоди, любови і толеранції наукодумаючих аж трьома пастирськими листами до духовенства (з 1905, 1906 і 1908 рр.). Ці послання підписали всі тодішні галицькі владики, отже, крім Митрополита, ще перемиський Єпископ Константин Чехович і станиславівський Єпископ Григорій Хомишин. Це були спільні пастирські листи всього єпископату Галицької Митрополії, однак їх писав Кир Андрей, як про це пише Єпископ Йосип Боцян[2]).

Також болів Митрополит душею з причини радикального руху і лібералістичного духу, які підривали повагу Церкви й духовенства, хоч і не могли вирвати віри з душ вірних, а також з причини пропаганди м о с к о в ського православ'я в Галичині, ширеної царськими агентами і галицькими москвофілами. У цій справі перед першою світовою війною Митрополит також написав окреме послання про св. віру (з 1911 р.).

Далі окупація Галичини російською армією у серпні 1914 р. та арештування й вивезення Митрополита в глиб Росії, наша програ у двох світових війнах і гекатомби жертв голоду у Східній Україні в 1932-33 рр., проти чого запротестував також цілий Галицький єпископат окремим рішучим листом і зверненням до Апостольської Столиці по поміч.

Також сумної п а м ' я т і польська пацифікація 1930 р. і Береза Картузька, які не обминули і греко-католицького духовенства, нищення поляками православних церков на Холмщині і Волині, проти чого гостро запротестував окремим листом з 20 липня 1938 року він — Кир Андрей, голова ГКЦеркви, і приписав цілу ту акцію масонам, які хотіли скомпромітувати Католицьку Церкву. (Цей лист, після його конфіскати в „Ділі", ще довго по його написанні кружляв у відписах з рук до рук побожних православних вірних Холмщини).

Вкінці внутрішня распря у таборі націоналістів під час другої світової війни, які за словами самого Митрополита (з декрету Архієп. Собору „Про єдність", 1943 р.), більше ненавиділи один одних, ніж давні москвофіли й народовці. Окупація Галичини нацистами і большевиками, що довела до розгрому українського з о р г а н і з о ваного життя. Зокрема остання большевицька окупація довела до зовнішньої, але не ідеологічної ліквідації Української Католицької Церкви. Це все лише наші злами і жертви, але не остаточна перемога ворога, бо ми не скапітулювали. Перемножем у духовій площині вийшла також наша Церква. Інакше не було би ворог проти неї так завзято аж по нинішній день. Проти пережитків, як ворог звик називати віруючих людей, ніхто не збирається воювати і організувати цілі кампанії, бригади агітаторів і псевдонаукові інститути безбожництва.

Саме на тлі цього важкого періоду нашої нової історії крилата думка талановитих авторів різних літературних жанрів, включно з найвищим виявом мистецького вислову — драмою, могла б прекрасно зобразити цю велику постать-людину з її духовенством і з усім тим, що з ними зв'язане.

Велична постать Митрополита Андрея, в житті якої було стільки конфліктів, починаючи від того, що його рідний батько, граф Іван Шептицький противився тому, щоб його найбільш талановитий син Роман став „руським" монахом ОО. Василіян, через деякі непорозуміння у рядах власного духовенства, наперед між народовцями і москвофілами, а опісля між т. зв. „восточниками", які зберігали наші віковій традиції та чистий східній обряд, і т. зв. „западниками", які, хоч і в добрій вірі, вводили до нашої Церкви латинську п р а к т и к у, включно з різницею поглядів тодішнього галицького єпископату, аж до нападів ворога, який бачив у Митрополиті скелю Церкви і символ соборного українства — це надзвичайний герой для різних літературних творів.

Чи знайдуться у нас письменники, які схочуть відобразити цього Владику в мистецькому творі, на тлі того бурхливого часу, в якому він жив, діяв, злагіднював конфлікти своїм любвеобільним підходом до інакодумаючих і своїм дипломатичним хистом?

Чи підуть наші письменники слідами наших мистців пензля і долота? А було їх багато. Між ними й найкращі наші сили: Михайло Сосенко (намалював три портрети), Іван Труш (чотири портрети), Петро Холодний старший (портрет Митрополита, в ролі на цілий ріст), Олекса Новаківський (композиція „Мойсей" і кілька етюдів), Михайло Бойчук і маляр-аматор о. Косановський (портрет Митрополита). (Чиї ініціяли М. Г. під портретом з 1937 р. не знаю. Я бачив тільки фотознимку цього портрета). Анастазієвський (див. мистецьке оформлення заголовної обгортки великої книги про Митрополита, написаної голляндським монахом ієромонахом Д. УМ Схювер „Велетень зі Свято-Юрської гори", 1959 р. Пізніше Михайло М о р о з (дав принаймні дві композиції, мистецьке оформлення обгортки до книжки д-ра Гр. Прокопчука „Der Metropolit", Мюнхен (1955 і 2-ге вид. 1968). Іван Денис один з останніх портретів Митрополита, мабуть, з натури), і Євген Вербицький (багато варіянтів менш-більш тих самих портретів олією і вуглем). На еміграції поза Европою малювали Митрополита Борис Крюков (тоді перебував ще в Аргентині і там намалював портрет), Михайло Дмитренко (два портрети, з одного з них зроблено фотодрук і гравюру), Михайло Осінчук (портрет), Микола Бідняк, (намалював крейдою могутнє зображення Митрополита для афіші свята „Українська Молодь Христові" у 1964 р. у Торонто). Вкінці В. Божемський (див. про останню виставку його праць у „Америці", ч. 188, стор. 3, з 30 XI-1970 р.).

[2]) Сп. П. Боцян, Пастирські листи Митрополита Андрея. Літературний огляд. Богословія, кн. 1-2, 1926, стор 120, 122, 130.

(Далі буде)

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
5020 OLD YORK ROAD PHILADELPHIA, Pa. 19141

В УКРАЇНІ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ ПРОТИРЕЛІГІЙНИЙ ТЕРОР І РЕПРЕСІЇ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

побив його у приватному домі.

19 серпня 1968 р. у с. Градівці дільничий міліціонер хотів заарештувати о. Петра Піріжка, але люди його оборонили.

Восени 1968 р. в Городецькому р-ні на Львівщині, до кільканадцяти церков було завезено зерно, полову, штучні добрива. Але завжди люди викидали ці речі з церков. В деяких селах (напр. в с. Милятині) відбулися страйки. Багатьох людей поштрафували по 30-50 крб. (приблизно місячна платня).

Подібні події відбувалися в тому ж році також в Івано-Франківській області. У Тисьмениці мешканці стали в обороні церкви, яку мали нищити. Люди прогнали місцеву міліцію і 3 дні, закрившись в церкві, захищали її. За оборону церкви засуджено місцевого коваля Володимира Василика на 7 років, а Дзюрбана на 5 років таборів суворого режиму.

В с. Яремчу засуджено священика на 2 роки за читання дітям катехизису.

В Україні ходить версія, що на вимогу режимної російської православної церкви уряд УССР доручив каральним органам „викорінити залишки греко-католицької церкви" до 100-річчя з дня народин Леніна. Після чого й почалися погромницькі акції.

18 жовтня 1968 р. у Львові зроблено обшук у одинадцяти греко-католицьких священиків: о. Миколи Дейнеки, о. Йосифа Вороновського, о. Филимона Курчаби, о. Василя Величковського, о. Ігнатія Цегельського, о. Володимира Матковського, о. Петра Василишина, о. Івана Лопадчака, о. Петра Городецького, о. Миколи Волосянка, о. В. Стернюка. Десь в тому часі зроблено також обшуки у о. Миколи Грициляка і о. Петра Піріжка.

Під час обшуків забирали у священиків все, що тільки могло мати відношення до релігії — священичий одяг, релігійні книжки, образи тощо.

З кінцем 1968 р. було заарештовано у Львові о. П. Городецького, а в Коломиї — о. Бахталовського. У січні 1969 р. заарештовано Єпископа Василя Величковського.

Протягом цілого 1969 р. обшуки й допити греко-католицьких священиків продовжувалися в цілій Західній Україні. Кількаразові обшуки були зроблені у о. Стернюка, о. Цегельського, о. Третяка (у нього забрали, між іншим, біблії старих видань), о. Смаля, а також колишніх черниць йосифіток, василіянок й інших. Крім цього обшукано о. Оришкевича (Олесько) і о. Чолія (Городок).

Про всі ці обшуки „Український Вісник" пише: „В селах каральні органи (міліція, прокуратура, КДБ) вели себе дуже брутально: здирали зі стін і топтали ногами образи, відбирали і дерли документи про духовну освіту тощо".

Засуджені на різні роки ув'язнення були Єпископ В. Величковський, о. П. Городецький, о. Бахталовський.

Репресії проводиться також супроти деяких греко-католицьких священиків, які під тиском були прийняли російське православіє: із Святоюрського собору у Львові викинуто о. Ратича, а під постійним тиском знаходився о. Юрик.

В „Українському Віснику" опублікований також невідомий до тепер документ — заяву о. Григорія Антоновича Будзинського, яку він вислав 25 березня 1966 р. до генерального прокурора СССР.

Отець Г. Будзинський, народжений в 1905 р., відмовився визнати рішення т. зв. Львівського собору 1946 року, на якому насильно приєднано Українську Греко-Католицьку Церкву до російської православної. За цю відмову він був суджений військовим трибуналом 13 березня 1946 р., а згодом 15 травня 1957 р. Львівським обласним судом.

Отець Г. Будзинський у своїй заяві описує, як ще російські царі нищили Українську Греко-Католицьку Церкву, як відбувся Львівський собор, доказуючу його незаконність та описує арешти й переслідування. В одному місці він пише:

„Православна церква не існує як щось ціле, а є окремі національні церкви: російська, грузинська, вірменська, польська, чеська і т.п., тільки немає української православної церкви. На Україні панує російська церква з усіма наслідками, що з цього виходять. Українська мова заборонена, як у часи царів дому Романових.

.....В російську віру загеняли насильно не православні, а фактично прихильники безбожної секти войовничих атеїстів. Це неспростовний доказ того, що російська віра перестала бути православною і перетворилася у безбожно православну.

„Російська церква служила в минулому правдою і вірою розбійницькому імперіялізмові російських царів і протягом тривалого часу набила руку на розбишацьких актах. Церковне керівництво найжорстокіше переслідувало український народ в лиці його кращих синів і дочок, воно люто ненавиділо і з диким фанатизмом викорінювало українську мову".

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

ВШ. Д. М. Міннесота: Жаден із закликів у справі коляди, що були надруковані в „Свободі" перед Різдвом за новим стилем та про які згадуєте в своєму листі, не був редакційний. Крім того, тільки заклики наших централь: СКВУ, УККА, КУК, ЗУАДК і, очевидно, УНСоюзу, „Свобода" друкує безкоштовно. Всі інші, включно з місцевими Відділами згаданих централь, „Свобода" може друкувати тільки як платні оголошення.

ВШ. М. А. С., Чикаго: Ваш лист з 30-го грудня м. р. прийшов уже після того, як „Послання" проф. Горака „Чикагівцям на 1971-ий рік" уже було надруковане. Редакція, очевидно, здавала собі справу із можливих гіпербол, але в „Свободі" ми постійно пригадуємо, що статті, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Запевняємо Вас, що на цю саму тему ми віддамо місце також на голос „альтера парс".

ВШ, Ф. С., Торонто: Дякуємо за дуже правильний і речевий голос в актуальній справі. Очевидно, що Ваш голос радо надрукуємо, хоча на цю тему у нас уже від кількох днів очікує своєї черги відповідний редакційний коментар.

ВШ. Н. К., Рочестер: Можемо Вас запевнити, що „Свобода" і УНСоюз нікому і в жадному разі не видають адрес своїх читачів і членів. Згідно з попередніми рішеннями, ми тільки один раз в році можемо самі вислати на наші адреси святочні побажання наших центральних установ: Українського Конгресового Комітету чи Злученого Українського Американського Допомогового Комітету. Повторюємо: адрес наших читачів і членів ми нікому і в жадному разі не видаємо!

Купуйте в підприємствах, які оголошуються в „Свободі"!

ГУБЕРНАТОР КАЛІФОРНІЇ РОНАЛД РІГЕН РОЗПОЧАВ свою другу чотирирічну каденцію урядування. Під час інавгураційної церемонії в столиці Каліфорнійського стейту Сакраменто губернатор сказав, що він зреформує соціяльне забезпечення в стейті, яке вимагає непосильних видатків. Група молоді, з яких 100 осіб, вигукувала проти губернатора. Молодики носили транспаренти з такими написами, як „Визвольний Фронт Убогих", „Не дайте загинути бідним дітям" тощо. В Каліфорнії поселились тисячі „гіппісів" та „бітників".

ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ФОНД
„ЦЕРКВА В ПОТРЕБІ"

Ділимося з Українським Громадянством сумною вісткою, що 12-го грудня 1970 року в Денвері, відійшов у Вічність

сл. п.
Ген. ЙОСИП МАНДЗЕНКО

учасник Визвольних Змагань, письменник і визначний громадський діяч, який все своє життя посвятив Українській Справі.

УПРАВА УККА — ВІДДІЛ МІЛВОКІ

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, БРАТА, ДІДУНЯ і ПРАДІДУНЯ

бл. п.
о. ІВАНА ШЕХОВИЧА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в суботу, 9. СІЧНЯ 1971, о год. 7:30 і 8:15 рано,
в суботу, 16. СІЧНЯ 1971, о год. 7:30 і 8:15 рано
в ЦЕРКВІ СВ. КОНСТАНТИНА
в МІННЕАПОЛІСІ, Мінн.

Родину, Приятелів і Знайомих просимо про Молитви за Душу Покійного.

ОЛЕНА ШЕХОВИЧ — дружина
ДАРІЯ й ІВАН ЯНОВИЧІ — донька і зять з родиною
ЛЕВ ШЕХОВИЧ — син з родиною

Увага! НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ! Увага!

В п'ятницю, 8-го січня 1971 року
в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
140-142 2-га Avenue, New York, N.Y.
відбудуться —

ДОПОВІДІ:

Голови Української Революційно-Демократичної Партії (УРДП)

Василя Ів. Гришка

та Його заступника

Федора С. Гаєнка

на тему
„ВИЗВОЛЬНА КОНЦЕПЦІЯ УРДП ТА ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ"

Після доповідей — відповіді на запитання й дискусія. Запрошується широке Українське Громадянство на ці доповіді.

Початок о год. 7:30 вечора

ПРЕСОВО-ІНФОРМАЦІЙНА РЕФЕРЕНТУРА ЦК УРДП

COSMOS PARCELS EXPRESS CORP.
271 Shawmut Avenue, Boston, Mass. 02118

Щиро здоровимо наших Шановних Клієнтів із нагоди СВЯТ РОЖДЕСТВА та бажаємо ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ.

Зокрема здоровимо і щиро дякуємо всім Тим, що допомогли перенестись на нове місце побуту і відвідали в шпиталі, або допомогли дружині з малими дітьми під час моєї недуги, і всім Тим, що співчували нам в цей час. Не маючи змоги здоровити особисто, здоровимо Вас усіх.

ВОЛОДИМИР І ЕЛИСАВЕТА БАЧИНСЬКІ
з дітьми: МАРТУСЕЮ і ВОЛОДИМИРКОМ
389 West Broadway, So. Boston, Mass. 02127

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що дня 28-го грудня 1970 р. відійшов від нас наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, БРАТ і ДІДУСЬ

бл. п.
МИХАЙЛО БАЧИНСЬКИЙ

народжений 17-го листопада 1895 р. в Серафинцях, повіт Городенка, Зах. Україна, бувший УСС та учитель гімназій в Городенці і Зальцбургу.

ПОХОРОН відбувся 2-го січня 1971 р. о год. 2-ій по пол. з похоронного заведення Henry J. Bruck Funeral Home, 27 Smith Ave., Kingston, N.Y. 12401.

В глибокім смутку:
дружина: ОЛЬГА
син: МАРКІЯН з дружиною ДЖЕКІЛІНОЮ
син: АНДРІЙ з дружиною МАРТОЮ
брати: НИКОЛАЙ і ІВАН
внуки: СТЕФАН, ЛІЗА, ЛЬОРА, МИХАЙЛО і АННА-МАРІЯ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і Незабутньої
МАМИ і БАБУНІ

бл. п.
АННИ СТЕБЕЛЬСЬКОЇ КОРНІЄНКО

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СВ. ЛІТУРГІЯ З ПАНАХИДОЮ

в СУБОТУ, 9-го СІЧНЯ 1971 РОКУ
о год. 8:30 рано в Українській Католицькій Церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.

Син МИРОН з Родиною

Український Музичний Інститут
в Нюарку, Н. Дж.
НЕДІЛЯ, 10-го СІЧНЯ 1971 РОКУ
3-тя год. по пол.

ДИТЯЧА ОПЕРА на 1 дію А. ФІЛІПЕНКА

„У ЗЕЛЕНОМУ САДУ"

а опісля

МАСКОВА ЗАБАВА для дітей

Заля НАРОДНОГО ДОМУ
140 Prospect Avenue, Irvington, N.J.

Участь бере також Світличка 28-го Відділу СУА

Подяка

З нагоди відзначення мого 80-ліття з дня народження і 55-ліття наукової, педагогічної, політичної, видавничої і суспільно-громадської праці в Рідному Краю і тут на еміграції — бажаю цією дорогою зложити найщирішу подяку Всім, які причинилися до відсвяткування цього Ювілею і влаштування Наукової Конференції, а зокрема Управі НТШ в ЗСА і ВШ. Доповідачам.

В першу чергу складаю глибоку подяку Їх Блаженству Верховному Архиєпископові Кардиналові Кир Йосифові Сліпому за уділення архиєрейського благословення, Їх Ексц. Кир Йосифові Шмондюкові — за звеличання цього ювілею особистою участю в Науковій Конференції, Їх Ексц. Кир Іванові Бучкові, обом Митрополитам Їх Ексц. Кир Максимові Германюкові і Їх Ексц. Кир Амврозові Сенишинові та всім укр. кат. Єпископам ЗСА, Канади і Австралії — за надіслання привітів і благословення.

В дальшій черзі дякую Президентові і Генеральному Секретареві Головної Ради НТШ, всім Головам НТШ в ЗСА, Канаді, Европі і Австралії, українським установам і всім Друзям, які особисто прибули і причинилися до відзначення цього ювілею. Всім щиро дякую.

Проф. Д-р МИКОЛА ЧУБАТИЙ

Вайкофф, Н. Дж.

В ДЕВ'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої ДОНЕЧКИ

бл. п.
НАДІЇ БОДНАР

будуть відправлені слідуючі

СЛУЖБИ БОЖІ І ПАНАХИДИ:

в днях: 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 і 14 СІЧНЯ 1971 р. в церкві СВ. МАРІЇ, ОЗОН ПАРК, Н. Й.;
в днях: 8 і 9 СІЧНЯ 1971 р. в церкві СВ. ДИМИТРІЯ, ТОРОНТО, Канада.

РОДИЧІ, БРАТ і РОДИНА

ОСЕРЕДОК СУМА ім. Т. ШЕВЧЕНКА
в БРУКЛИНІ, Н. Й.
— влаштовує —

МАЛАНЧИН ВЕЧІР

в суботу, 16-го січня 1971 року
в Парохіяльній залі Школи СВ. ДУХА
North 5th Street, Brooklyn, N.Y.
ГРАЄ ОРКЕСТРА „МРІЇ"

Початок 8:30 веч. Вступ $3.50

ST. ANDREW'S
UKRAINIAN ORTHODOX CATHEDRAL
90-34 139 Street, Jamaica, N.Y. 11435

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

ПІД ЧАС РІЗДВЯНИХ СВЯТ 1970-1971 Р.
В КАТЕДРІ
СВ. АП. АНДРЕЯ ПЕРВОЗВАННОГО
Вселенської Патріярхії

6 січня 1971. **Середа. Навечеріє Різдва Христового. Святвечір.**
Суворий піст. Велике Повечеріє — 6 г. веч.
7 січня. **Четвер. Різдво Христове.**
Утреня — 9 г. рано
Божественна Літургія — 10 г. рано
8 січня. **П'ятниця. Собор Пресвятої Богородиці**
Божественна Літургія — 10 г. рано
9 січня. **Субота. Св. Первомуч. Архид. Стефана.**
Божественна Літургія — 10 г. рано
Всенічна Відправа — 6 г. веч.
10 січня. **Неділя.**
Божественна Літургія — 10 г. рано
13 січня. **Середа.**
Всенічна Відправа — 6 г. веч.
14 січня. **Четвер. Новий Рік. Св. Василія Великого.**
Божественна Літургія — 10 г. рано
16 січня. **Субота.**
Всенічна Відправа — 6 г. веч.
17 січня. **Неділя.**
Божественна Літургія — 10 г. рано
18 січня. **Понеділок. Навечеріє Богоявлення. Голодна Кутя. Суворий піст.**
Божественна Літургія і Велике освячення води — 10 г. рано
19 січня. **Вівторок. Богоявлення. Хрещення Господнє. Іордан.**
Божественна Літургія і Велике освячення води — 10 г. рано

ОДУМ — ФІЛІЯ НЮАРК, Н. Дж.
— влаштовує —

в суботу, 9-го січня 1971 року

ТРАДИЦІЙНИЙ
МАЛАНЧИН ВЕЧІР
в залі УНДому

140 Prospect Avenue, Irvington, N.J.
ОРКЕСТРА В. БИЧКОВСЬКОГО
Початок о год. 8:30 веч.
Столики просимо замовляти телеф. 375-1960

Замість квітів на могилу

св. п. о. каноніка д-ра Теодора Богатюка

на „ЦЕРКВУ в ПОТРЕБІ" зложили:

Д-р Богдан і д-р Марія Гуки	$70.00	Володимир Псуй	10.00
Інж. Осип і Євгенія Велюд	50.00	Іван Бурак	5.00
Укр. Визвольний Фронт, Сиракюзи	25.00	Степан Грицик	5.00
Ярослав Івасечко	20.00	Микола Годжак	5.00
Іван і Евфрозина Кальби	15.00	Іван Ковальчук	5.00
Іван Завісляк	10.00	Володимир Мельничук	5.00
Павло Карпишин	10.00	Ілько Мигдаль	5.00
Константин Кульматицький	10.00	Михайло Микитин	5.00
Марта Міляш	10.00	Степан Рекуляк	5.00
		Інж. Лев Соснович	5.00
		Павло Ткач	5.00
		Василь Фенцор	5.00
		Іван Шушняк	5.00
		Олекса Шевчук	3.00
			$298.00

В половині січня появиться в розпродажу

ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ на 1971 рік

у Видавництві Братства Св. Андрея Первозванного в Чикаго. Обсяг прибл. 200 стор. Багато ілюстрацій! Ціна 2.50 дол.

На зміст складаються історичні та правні статті про патріярхат, як також змагання в минулому і тепер за помісність нашої Церкви; про церковні Братства, їх устав; становище Української Католицької Церкви в різних країнах світу; постанови Архиєпископського Синоду; серія статтей про молодь, Послання Верх. Архиєпископа до молоді, матеріяли з життя Парафії Св. Володимира й Ольги тощо.

Для книгарень і кольпортерів при замовленні понад 5 прим. дається 25% опусту.

Замовляти на адресу:

Bratstvo Sv. Andreja
2247 West Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622

ВИБРАНІ ХОРИ ч. 1
БОГДАН МАРКІВ

Українські релігійні та патріотичні пісні на мішаний хор. Ціна 2.00 дол.

Замовляти в автора:
BOHDAN MARKIW
26 Pleasant St. Colchester, Conn. 06415

Замість квітів на могилу
бл. п. артиста маляра
інж. АЛЕКСАНДРА КЛИМКА
зложили:

Григорій БОЖИК з Дружиною	25.00 дол.
Інж. Володимир ЗАЗУЛЯК з Дружиною	25.00 дол.
Разом	50.00 дол.

на Український Католицький Університет в Римі.

Замість квітів на свіжу могилу
нашого Дорогого Свата
бл. п. МИХАЙЛА КРАМАРЧУКА
складаємо 25.00 долярів
на Фонд „Церква в Потребі".

Інж. Євген і Стефанія БЕДРІЙ

Ню Брансвік, Бавнд Брук, Мелвіл, Н. Дж.
33-ий ВІДДІЛ ООЧСУ — влаштовує

НОВОРІЧНУ ЗАБАВУ

Субота, 16-го січня 1971 р.
Початок: год. 8-ма вечора
в VFW BALLROOM
600 Washington Ave., Manville, N.J.
Оркестра Б. ГІРНЯКА

УКРАЇНСЬКИЙ ГЕРБ У СЕРЦІ РИМУ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

то орієнтуючися у півтемряві, у розкладі цього колосального будинку, — то підіймався на поверхи, то сходив униз, завертаючи праворуч чи ліворуч так швидко, що я боялася загубитися серед того лябіринту.

— Тут буде гостинниця, щоб наші люди, які зчаста приїжджають до Риму, мали де заїхати та замешкати. Тут господаритимуть наші Сестри...

— Відомі зі своєї знаменитої кухні! — доповнила я, переконавшись у цьому за час кількаденного побуту на їхньому харчуванні у Колегії при Українському Католицькому Університеті.

— Від третього й четвертого поверху починається музей із 35-ма залями, куди перенесемо всі ті речі, які нам так щедро присилають люди з усього світу, — пояснював далі Блаженніший, а над ним, на п'ятому поверсі, мешкатимуть малярі, які відновлятимуть чи малюватимуть образи, іконостаси тощо.

Велика тераса на п'ятому поверсі мусітиме заступити город чи подвір'я — немислимі у цій найдавнішій, найтіснішій частині Риму! — обсаджена по краях ще досі не всохлими кущами і квітами.

Ми повернулися вниз, на перший поверх, де вздовж коридору, що оббігає знутра ввесь будинок, містяться одна попри одну, мешкальні кімнати з умивальнями та іншими прилогами, — ідеальна „Народна гостинниця", наче перенесена сюди з вул. Костюшки ч. 1 у Львові...

Я вже й не дуже заглядала у кімнати й у велику їдальню, побіч такої ж великої й модерної кухні, бо найбільше цікавила мене сама церква. Проте, я пригадала собі ще одну важливу річ:

— А чи немає тут якоїсь більшої залі, де могли б відбуватися прилюдні сходини чи доповіді? — насмілилася я запитати Блаженнішого, який наказав мені не перебивати йому думок і обчислень.

— Є, і навіть у дуже догідному місці! — відповів Блаженніший, відкриваючи двері у простору кімнату - залю. — Української громади, покищо, у Римі немає, але для принагідних сходин ця кімната аж надто догідна. Вона близько входу і біля самої церкви... — З цими словами ми врешті опинилися у церкві св. св. Сергія і Вакха.

Перше, що просто вдаряє людину, яка входить у цю церковцю, — це чудовий, золотий образ — ікона Богородиці, вірна, побільшена копія чудотворної Матері Божої Журавицької, яка, — знову ж таки за „Вістями з Риму", — мала подібну долю до свого оригіналу на наших землях. Під час пожежі, в якій згоріло ціле село Журавиці і навіть дерев'яна церква, — чудотворна, нерукотворна ікона Богоматері залишилась непошкодженою, і її примістили у новій, змурованій на місці чуда, церкві.

Те саме сталося у Римі. Колишня велич українського „двора" — осідку київсько-галицьких митрополитів — Рафаїла Корсака, Сильвестра Сембратовича, Андрея Шептицького та багатьох інших, як теж їхніх амбасадорів-прокураторів, — зазнала змінливої долі: від вершин значення і багатства до знищення й упадку.

І коли набувці обителі, яким, зрештою, не можна нічого закинути: адже вони купили „об'єкт" для торговельних цілей!, — понищили устаткування церкви, повиривали образи з рам, порозбивали мармурові престоли, викинули іконостас, — то з чудотворною іконою їм не пощастило.

Перешкодили їм у цьому святотатському ділі римські жінки-сусідки. Своїми криками і погрозами римлянки зупинили й так вельми утруднене діло знищення, бо ікона, солідно вмурована у старі кам'яні мури, не давалася видерти робітникам. І тоді сталося нове чудо: врятував святу ікону в її 500-річний ювілей наш Блаженніший, відкупивши історичну українську пам'ятку.

Стою, мов зачарована, перед нею, подивляючи тонкість мистецької роботи, багатство (щире золото) матеріялу та цей невловний чар, який еманує зі себе чудотворна ікона.

— А ви подивіться ось тут, під ноги, на чому стоїте! — вирвав мене з призадуми Блаженніший, указуючи палицею на мармурові плити, на яких я стояла, не думаючи, що це — гробниці наших митрополитів, шляхти, бояр, думається: ктиторів і меценатів нашої церкви. Читаю латинські написи — імена, дати герби та різні національні „приналежності" — румунські, польські, — власники яких уважали українську церкву своєю, і в ній, за великі, мабуть, заслуги були поховані. На стінах теж написи: імена і чини: пап, єпископів та високих світських достойників, визначних і заслужених мужів українського народу, що відвідували Рим і зупинялися в обителі св.св. Сергія і Вакха, не шкодуючи грошей і маєтків на прославу церкви й українського імени.

Ми вийшли на сонячну площу Мадонни дей Монті, з одною із безчисленних римських фонтан посередині, з якої відкривається вид на Колізей, поруч Форум романум, де зразу за рогом лук Тита, а довкола пам'ятники, церкви, базиліки. Справді, наші предки мусіли мати не абияке значення і маєтки, мусіли чимось дуже відзначатися, коли голова Вселенської Церкви призначив був на їхню духову і світську „амбасаду" — саме цю церкву і цей будинок!

Такою ж незвичністю і харизмом (духовним чаром), мабуть, відзначається наш Блаженніший, який, зразу ж після відкуплення будинку і церкви, дістав від Вікаріяту Риму, за власноручним підписом кардинала Дель Аква, — декрет на створення української парохії при церкві св. св. Сергія і Вакха у Римі.

Вітаючи Верховного Архиєпископа з цим новим успіхом для прослави українського народу і церкви, — можна надіятися, що решту виконають уже самі вірні, своїми пожертвами на зразок наших славних предків, чиї імена саме тепер відновляються у нашій історії. Дай, Боже, щоб уже на вакаціях 1971 р. наші туристи могли гостювати у „Народній гостинниці" на площі Марії дель Монті у Римі.

Започатковано підготову для вшанування пам'яти композитора М. Леонтовича

Ню Йорк. — 3-го січня ц. р. у Народному Домі відбулася нарада дириґентів та адміністраторів хорів, Ню-Йоркської Метрополії, в якій взяли участь: Б. Рак, М. Добуш, В. Завітневич, Р. Левицький, Л. Рейнарович, Е. Камінський, П. Шкварко, С. Вожаківський, які одноголосно ухвалили розпочати підготовку хорів до великого здвигу - маніфестації, не в промовах, а власними творами М. Леонтовича, присвяченої 50-тиліттю трагічної смерти композитора, яка має відбутися 12-го грудня 1971 року — в день народження його, що фактично припадає 13-го грудня.

Визначено для спільного виступу хорів пісні — „Дударик" і „Щедрик". Пісні Вишні черешні; Ой, послала мене мати; Ой, горе тій чайці; Ой, з-за гори чорна хмара; Козака несуть; Ой, зійшла зоря; Позволь мені мати; Гра в зайчика; На Русальчин Великдень; Мала мати одну дочку; Ой, у лісі при дорозі, — виконають окремі хори. Хори, які ще не зголосилися, можуть повідомити про свою співучасть телефоном: (201) 371-5363 С. Вожаківського та (212) 898-7685 Б. Рака. Нарадою провадив заст. голови АДУК С. Вожаківський.

● У Ню Йорку почав знову виходити щоденник „Дейлі Міррор". Він припинив був свій вихід в 1963 р. через економічні труднощі. У редакційному коментарі сказано, що щоденник буде дотримуватись незалежної позиції.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 9-го СІЧНЯ 1971 р.

НЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ, 371 Відд., о год. 7:30 веч. в УНДомі, 140 Prospect Ave., Irvington, N. J. Прохається вплачувати вкладки на зборах. Управа Відділу на 1971 р.: Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст., Ю. Баранюк фін. секр., Е. Грубський, заст., Леся Назарук, касир. К. Комісія: майор І. Тарнавський, гол., Людмила Музика і Клявдія Кіндзельська, члени. — Управа.

НЮАРК, Н. Дж. Загальні збори 340 Відд. Укр. Євангеликів о год. 6-ій веч. в залі УЄЦеркви при 745 Совт 20 вул. На порядку: звіти управи і вибір нової на 1971 р. В зборах візьмуть участь гол. Окр. К-ту Юліян Баранюк і гол. радний Ст. Гавриш. — І. Товкан, гол.

КЛІФТОН, Н. Дж. Річні збори Т-ва Укр. Січ — 182 Відділ о год. 1-ій по пол. в Укр. Централі, 240 Гопе Аве., Пассейк, Н. Дж. На порядку: звіти і вибір управи на 1971 р. — Управа.

НЕДІЛЯ, 10-го СІЧНЯ 1971 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Амер. Клюбі. По зборах відбудеться „Інстелейшен Парті" та відчитання покійних членів. — П. Дзюба, гол., Т. Песко, кас., В. Попович, секр.

ГЕРКІМЕР, Н. Й. Річні збори Т-ва Запор. Січ — 192 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 331 Кінґ вул. Проситься чл. прибути. — М. Кривка, предс., Яр. Сенишин, пред.

MONESSEN, Pa. Місячні збори 338 Відд. о год. 1-ій по полудні в Укр. Залі на 2-ій вул., 213 Скунмекер Аве. На річних зборах перебрано ту саму Управу. Проситься вирівняти вкладки. — П. Янковський, предс., М. Куць, секр.

ЛЕЙКВУД, Огайо. Річні збори 108 Відд. — В-ва св. Духа о год. 2-ій по пол. в домі при 1591 Grace. На порядку дня: вибір управи на 1971 рік. Проситься чл. прибути на збори. — Управа.

ТОЛІДО, Огайо. Річні збори Б-ва св. о. Николая — 167 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі св. Михаїла, 2824 Леґриндж вул. На порядку — вибір управи на 1971 р. — М. Закорчени, пред., І. Вельган, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. Управа на 1971 р.: В. Терлецький, гол., І. Ващук, заст., О. Рудницький, рек. секр., П. Федик, секретар, М. Ціко, касир, М. Пшеничний, оп. хворих. К. Комісія: П. Кізел, М. Калинич, Ю. Руб. Делеґ. до УН-Дому: М. Калинич, Т. Тимочко, І. Ващук.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Річні збори Т-ва Сокіл — 336 Відд. о год. 1-ій по пол. в церковній залі св. Йосафата при 5720 Стейт Рд. На порядку: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової управи на 1971 р. Проситься чл. прибути. — В. Шмагло, предс., Г. Кісіль, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збирання чл. вкладок від Т-ва Дністер — 430 Відд., як слідує: 10 січня в УСТ Тризуб в годинах від 1-3 по пол.; 16-го січня в Укр. Домі при 23 і Брави вул. в год. від 7 до 9 веч. Проситься чл. вирівняти вкладки. — Д-р І. Скальчук, гол., І. Кнігніцький, секретар.

ЧЕСТЕР, Па. Річні збори 388 Відд. Т-ва Запор. Січ о год. 3-ій по пол. в УНДомі при Ворд і 4-ій вул. На порядку: звіти Управи і вибір нової на 1971 р. Проситься членство обов'язково прибути. — Інж. С. Шевченко, секр.

МЕККІЗ РАКС, Па. Річні збори Б-ва св. Володимира — 91 Відд. о год. 12-ій дня в УНДомі. На порядку: звіт Контр. Комісії і вибір нової управи на 1971 р. Після зборів — перекуска. Проситься чл. прибути. — Д. Андерсон, рек. секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори Т-ва Любов, 45 Відд. о год. 1-ій по пол. в домі Укр. Ам. Горожан, 847 N. Franklin St. На порядку: звіти Управи, фінансів і вибір управи на 1971 р. Проситься чл. прибути. — В. Колінко, предс., М. Сеник, секр.

БАЛТІМОР, Мд. Річні збори Б-ва Пресв. Тройці — 320 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Гор. Клюбі при 3101 O'Donnell St. На порядку: звіти Управи, Конт. Комісії, вибір управи на 1971 р. та інші справи. Якщо на означений час не явиться більшість членів, збори відбудуться на півгодини пізніше і будуть правосильні. — Т. Хай, гол., І. Малко, секр.

ЧЕСТЕР, Па. Річні збори Б-ва Св. Духа — 237 Відд. о год. 1-ій по пол. в УНДомі. На порядку: звіти, дискусія і вибір управи на 1971 р. Проситься чл. прибути. — Управа.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні збори В-ва св. І. Хрестителя — 270 Відд. о год. 3-ій по пол. в УНДомі при 92-96 Фліт вул. На порядку: звіти управи і вибір нової на 1971 рік. Проситься чл. прибути на збори. — А. Шаран, гол., Ст. Островський, секр., Ст. Ґріца, рек. секр.

ТАРЗАН, Ч. 6489. Батузи окружують Тарзана й Дикого Кота

WE'RE HALFWAY THROUGH BATUSI COUNTRY, CAPTAIN WILDCAT.
I'LL BE GLAD WHEN IT'S BEHIND US, TARZAN!
SUDDENLY...
DON'T SHOOT, CAPTAIN WILDCAT! STEADY!
KU KU RINGO, BATUSIS! HOLD YOUR SPEARS! I AM TARZAN, FRIEND OF BATUSI GREAT CHIEF, WAWA!
TAR--ZAN? YOU SPEAK BATUSI, BUT I, GANO, NEVER HEARD OF YOU! I, GANO, HAVE NO STRANGER-FRIEND!

Ми, сотнику Дикий Коте, є на половині дороги почерез країну батузів.

Буду щасливий, коли вона буде позаду нас, Тарзане!

Раптом...

Не стріляй, сотнику Дикий Коте! Спокійно!

Доброго дня, батузи! Затримайте ваші списи! Я — Тарзан, приятель великого вождя батузів Вави!

Тар-зан? Ти говориш по-батузьки, але я, Гано, ніколи не чув про тебе! Я, Гано, не маю ніяких приятелів чужинців!